

11

חורבן במוצאי שבת וסוף קבלת שבת
ואם יצא יום טוב

1) שבת ומוצאי שבת

והוא מה שנקרא מוצאי שבת.
דהענין של הזמן הזה הוא ללוות את השבת
היוצאת, ואשר על כן זהו זמן שהולך מן
השבת ולא אל השבת, ואז היא החורבן, אבל
כל שאר הימים שפניהם אל השבת אינם
יכולים להיות ימים של חורבן כי הם ימים
שכל עניינים הוא לבנות את השבת.

וכן נעמוד בזה על דבר קל
משונה, כמה שחוקנו לנו חכמינו קדושי עליון
להקבל שבת בקיר שנתחבר לפני ארבע מאות
וחמשים שנה ע"י קדוש עליון, והוא הי'
אחד מגדולי חכמי לפת בחקופה שהיו שם
הקולות חכמים שכל אחד הי' רבו של כל בני
הגולה, אז הי' חיו שם הבית יוסף והארז"ל
והאלשי"ך ובעל ספר החכמים והחסד הזה,
וזו המזמור שמקבלים בו את השבת בכל
תפלות ישראל, לכה דודי להראת שבת פני
שבת נקבלה או נקבילה.

2) ביקש

וידבר יהוה אל משה לאמר: ב ראה קראתי בשם בצלאל בן אוּרִי בן חוּר למטה יהודה: ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים לקדש בכל אשר צויתך יעשו: פ ויאמר יהוה אל משה לאמר: ג ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדרתים לדעת כי אני יהוה מקדשים:

אלא שהמזמור הזה יש בו רק שלשה קטעים על השבת, שמור וזכור כדיבור אחד, להראת שבת לכו ונלכה, והקטע האחרון הוא בשלום עטרה בעלה, אבל כל שאר הקטעים באמצע שהם במספר יותר גדול מדברים על דברים אחרים לגמרי, מהדש מלך עיר מלוכה קומי לאי מתוך ההפכה, התענו מעפר קומי, התענו התענו כי בא אורך קומי, לא תבטי לא תכלמי מה שתחוחי ומה חתמי, והיו למשיה שאסיד, ימין ושמאל תפוזי ואח ה תענו, דכל אלה אינם על השבת לשבת, וזו מדוע מקבלים את השבת בטרה כזו, והאם היא לדבר בשבתה של שבת להקבל שבת.

3) ויקרא

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: ד לא תבערו אש בכל משבתים ביום השבת: פ ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר: ה קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת:

4) קנין

בראשונה (1) אותו היום ערב השקפה באב היה ומוצאי שבת היה ומוצאי שבת היה ומשמרתה של ימינו היתה

5) מכה

ומפני כך מוכן מוצאי שבת לחורבן, שכל הימים נמנים לשבת שנמשכים ודורכין אל המנוחה ואל החלמה הוא השבת תולכים וימים, חוץ מיום א' שנקרא יציאה מן השבת שהוא השלמה לכך הוא מוכן לחורבן, וכן מוצאי שביעית עצמו שהשביעית נקרא גם כן שבת חיינו וקאמר שמגלגלין חובה ליום חייב חכות ליום זכאי, כי מוצאי שבת היה היציאה מן הפגנות.

6) השבת והמקדש

ונראה להשמעות הוא שהשבת והמקדש קשורים זכ"ז, ובאמת הם תמיד כאים ביחד והרי שמתוך שבת ומטת המשכן והמקדש באו ביחד, ויש על זה כמה רמזים מחז"ל, ואמנם ללמדנו בא שגם מלאכה המשכן אינה דוחה שבת מ"מ המטות נאמרו ביחד.

7) שבת ומוצאי שבת

אבל יש זמן אחד שהוא יולא מן הכלל.

ביומרו, האחד מדבר על המקדש והאחד מדבר על השנה.

ע"פ ונחכה על זמ' א"ב

בנין והורבן

וכבר הראינו לדעת בדברי הגמ' שיש הדגשה מיוחדת שחורבן הבית הי' כמולאי שנת, והטעם הוא כי רק אז הוא דשיך חורבן, והרי המדובר הוא על החורבן עצמו דהיינו החורבן בחילוחו, אבל בזמן שהשנת הולכת ונכנית לא יתכן חורבן.

וזה פשוט אבל רבוחינו שהשנת של המקום הוא המקדש והמקדש של הזמן הוא השנת, ולכן הזמן שהוא בנין השנת אינו יכול להיות הזמן של חורבן המקדש, ו החורבן לא הי' יכול לקרות כי אם כמולאי שנת שהוא הזמן שהמהלך שלו הוא מן השנת ולחוץ ולא אל השנת.

כ"ה' הלכות א"ת ב"ק ע' הלכה א' ב

א ארבעה דברים נאמרו בשבת שנים מן התורה ושנים מדברי סופרים הן מפורשין על ידי הנביאים, שבתורה וזכר שמירה ישנן פרשי' על ידי הנביאים כבוד ועונג שנאמר וקראת לשבת עונג ולקדשתה' כבוד: ב' איהו כבוד זה שאמרו חכמים שמצויה על אדם לרחיץ פניו דיוו יתגלי' בחיץ בערב שבת מפני כבוד השבת (אוימחעטף בצעירה וישב בבית ראש מיהל להתקבלת פני השבת כמו שהיא יצא לקראת המלך. וחכמים הראשונים היו מקבצין חלמדיהן בערב שבת וימחעטפין יאמרים ביאזו יצאו לקראת שבת המלך:

כ"ה' הלכות א"ת ב"ק ע' הלכה א' ב

א המלך המשיח עתיד לעמוד ולהודיע מלכותו ויהי לישנה למשלה הראשונה ויבנה המקדש ויבנין גורו ישראל ויחזיקו כל המשפטים בימי כשהי מקדשם. מקרבן קרבנות, ועישן שמכן ויבנות כל מצותה האסורה בתורה, כל מי שאינו מאכין בו, או כי שאינו מחבה לבאית, לא בשאר נביאים כלבו היא כופה, אלא בתורה ובשבת רבתי שהיא תורה העושה עליו שנאמר ישב ה' איתך את שבתך והחזקת שבת וקבצת ונ' אם היה נחזק בקנה השמים תי' והביאך ה', יאלו הדברים הפירושם בתורה הם כוללים כל הדברים שנאמרו על ידי כל הנביאים, אם בפרשת בלעם נאמר ישב נא בשני המסעות, במשח הראשון שהוא ידו שהשיע את ישראל מיד צריהם, ובבשחה האחרון שעיברו מבניו שמישע את ישראל (באחרונה) ישב הוא איסר אראנו ולא עתה זה רדו, אשינו יאז קרוב זה מלך המשיח, דרך כובב מעקב זה רדו, יקם שבם מישראל זה מלך המשיח, יבתיח פאתי ביאז זה רדו, יכן הוא איסר יד את מיאב ויורדם בחבל ויקרע כל בני שח זה המלך המשיח שנאמר כי יושלחו בים עד ים הים ארם וישה זה רדו, שנאמר תהי ארם רדו לעברם תל' יהיה וישה יל' זה המלך המשיח שנאמר עליו משיעם בדר ציון יל':

ע"פ ונחכה על זמ' א"ב

אלא מה שלמחזו בזה הוא ההערה שרציתי להעיר, ונראה לי שכלאי לאמז את זה כהלכה למעשה, והרי כיון לאשמעינו בגמ' שהחורבן הארך להיות כמולאי שנת דהיינו בזמן שהולך מן השנת ולחוץ, אי"כ מתחייב מזה שבזמן שאנו האלכים לקראת השנת מוטל עלינו ללפוח לישועה, כי זה בדיוק הזמן ההפוך והזמן של קיום צפוי לישועה, דאם מולאי שנת הוא זמן שענייט האפשרות של חורבן אי"כ קבלת שנת רצד להיות זמן להחפלה על הצלחה הגלויה וללפוח לישועה, חיה מה שהתו לנו חכמינו קדושי עליון לקבל שנת

ע"פ ב"ק ע"א

עג מוזמר לאסף; אך טוב לישאל אלהים, לברי לבב. ואני כמעט נטיו רגלי, כאין שפכו אשרי כי קנאתי בהוללים, שלום רשעים אראה. כי אין חרצבות למוותם, וכריא אולם. בעמל אנוש אינמו, ועם אדם לא ינגעו. לכן ענקתמו גאנה, יעטף שית חמס למו. יצא מחלב עינמו, עברו משכיות לבב. ומיקו וידברו ברע עשק, ממרום ידברו. שחו בשמים פיהם, ולשונם תהלך בארץ. לכן ישוב עמו הלב, ומי מלא ימצו למו. ואמרו: איכה ידע אל, ויש דעה בעליון. הנה אלה רשעים, ושלו עולם השגו חיל. אך ריק זכיתי לבבי, וארחץ בגקיון כפי. ואהי נגוע כל היום, ותוכחתי לבקרים. אם אמרתי אספרה כמו, הנה דור בגוף בגדתי. ואחשבה לדעת זאת, עמל הוא בעיני. עד אבוא אל מקדשי אל, אבינה לאחריהם. אך בחלקות תשית למו, הפלתם למשואות. איך היו לשמה כרנע, ספו תמו מן בלהות. בחלום מהקיץ; ארני, בעיר עלמם תבנה. כי יתחמץ לבבי, וכליותי אשתונן. ואני בער ולא אדע, בהמות הנייתי עמך.

כ"ה' הלכות א"ת ב"ק ע' הלכה א' ב

(טז) ואחשבת בלבי: לדעת זאת, מה היא מדמו של הקנ"ה כן הוא עמל נעמי נראים הימה מדה ואם לי עמל ולא משפט:

ע"פ ב"ק ע"ב

צב מוזמר שיר ליום השבת, טוב להדות ליהודה, ולומר לשמה עליון. להגיד בבקר חסדך, ואמונתך כלילות. עלי עשור ועלי נבל, עלי הזיון כבנור. כי שמחתני יהוה בפעלך, במעשי ירדך ארנן. מה גרלו מעשיו, יהוה; מאד עמקו מחשבתך. איש בער לא ידע, וקסיל לא יבין את זאת. בפרח רשעים כמו עשב, ונציצו כל פעלי און. להשמדם צדי עד. ואתה מרום לעלם, יהוה. כי הנה אביך ויהוה, כי הנה אביך יאבדו, יתפרדו כל פעלי און. ותרם כראים קרני בלתי בשמן רצנן. ומבט עיני בשוה; בקמים עלי מרעים, תשמענה אוני. צדיק כחמר יפרח, בארו בלבנון ישגה. שתולים בבית יהוה, בחצרות אלהינו יפריחו. עוד ינובון בשיבה, דשנים ורעננים יהיו. להגיד כי ישר יהוה, צורי ולא עולתה בו.

ע"פ ונחכה על זמ' א"ב

ויש שני פקוס נחלים שבהם נאמר הפתחן על הושויות החמרות

שיר דברי יחזקאל פרק 23

שיר דברי

כל סוגי בני אדם, ועליהם נאמר בהמשך מקול מחלצים בין משלבים שם יהנו לזקוקים ה' לזקוקים פרוצו בישראל אז ירדו לשערים עם ה' אבל על שיר נאמר עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר, והיינו משום ששיר אפשר לומר אך ורק בנבואה, לזכרם סתם שרואה לומר שיר יכול רק לומר פרק בזהלים שיר של יום וכדומה, אבל לזכר שיר שייך אך ורק בנבואה.

ולזה במזמור של לכה דודי מדברים אלינו ואומרים לכלל ישראל עורי עורי שיר דברי, והטוהר בזה לחזרת הנבואה, דגם לזה אנו מצינים ביחד עם כל מה שנקלח מאתנו, דהיינו יחד עם המקדש ועם המלכות שעליה אמרנו התנערי מעפר קומי לבשי בגדי תפארתך עמי על יד בן ישי בית הלחמי, דכאן אנו מסייפים ללשון לחזרת הנבואה ולא אומרים עורי עורי שיר דברי.

ועוד אנו אומרים התעוררי התעוררי כי בל אורך קומי אורי עורי שיר דברי, והביאור הוא, דאיתא בגמ' (ב"ב דף י"ב ע"א) מיום שחבר בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים, והמזכיר הוא בחורבן בית ראשון, וכדלמרינו (יומא דף ט' ע"ב) משמחו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי נשחלקה רוח הקודש מישראל ועדיין היו משתמשין בבית קול, ואם כי היו משתמשין בבית קול הרי אינו דומה כלל וכלל, וכלפי פיסוק נבואה אנו אומרים עורי עורי שיר דברי, וכמו שידוע בשם כמה וכמה גדולים שהלשון שיר קאי על נבואה.

ובן נאמר בשירת דבורה, דאחרי הגלגול נאמר לכלל העם שסיפרו בשבחו של מקום, וכמו"ש רוכבי חמוטות לחורות יושבי על מדין והולכי על דרך שיחו, ונכלל בזה

ישעיהו כ"ב: 20

כב לָכֵן כָּה־ אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת־אֲבֹתָהֶם לֹא־עֲתָה יְבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עֲתָה פָּנָיו יַחֲרוּ:

ישעיהו כ"ב: 21

אֶל־תִּירָאֵי כִּי־ לֹא תְבוֹשִׁי וְאֶל־תִּפְלְמִי כִּי־לֹא תַחֲפִירִי כִּי בָשַׁת עַל־וַיִּמְדִּי תִשְׁכַּחִי וְחָרַפְתִּי אֲלִמְנוֹתַיִךְ לֹא תִזְכְּרִי־עוֹד:

שיר דברי יחזקאל פרק 23

הבטחות הנביאים

ובך אנו מנבאים שיחזור כל מה שנקלח מאתנו בחורבן, ואנו מנבאים שכל זה יחזור מכה שאנו מקבלים את השבת, כי השבת טללת כל מה שהי' מנבא, ולכן מצוה הקבלה שאנו מקבלים עלינו קדושת

איכה כ"ב: 16

דבר אחר, על אלה אני בוכיה. ר' יהודה ר' נחמיה. ר' יהודה אומר על סלוק דעת ועל סלוק שכינה. אפשר שהיה צדקיה רואה אחרים שהיו מנקרין את עיניו ולא היה לו דעת להטיח את ראשו כפתל עד שיצאת נשמתו, אלא גרם לבניו שיהרגו לפניו. אלא על אותה שעה נאמר (ישעיהו ט"ו) יאבד לב המלך ולב השרים וגו'. ר' נחמיה אמר על בטול כהנה ומלכות, הרי הוא דכתיב (ישעיהו ט"ו) "אלה שני בני היצירה העמדים על ארון קל הארץ, אלו אהרן ודוד. אהרן חובע על כהנתו ודוד חובע על מלכותו.

שיר דברי יחזקאל פרק 23

מלכות בית דוד

והנה נחבאר לו שההליכה לקראת שנת מחייבת גם בנין הבית, דכסם שהיאצאה מן השבת נחנה אפשרות לחורבן, כמו"כ לזיכר ניסא ההליכה לקראת שנת מחייבת את הבנין, ומעשה נחזי אנו ונחבונן כמה לריד ללשון ומה הפסדנו עם חורבן הבית.

הנה ביחד עם חורבן בית הראשון הי' חורבן מלכות בית דוד, וידוע האכזריות הגוראה של נבוכדנצר ששחט את בניו של דקיהו המלך האחרון לבית דוד לפניו, ואח"כ סימא את עיניו, ובה נחרבה מלכות בית דוד בהשפלה גוראה, ויש אפילו טענה נח"ל על דקיהו איך נתן לו להשפיל מלכות בית דוד כל כך, ויש גם לשון מנהיל נח"ל, שהי' לו להטיח ראשו בטוח עד שהלך נפשו כדי שלא לחת לו לעשות כן (איכה כ"ב: א' ג"א).

ולזה אחרי שאומרים לקראת שנת לטו ונלכה, וחוזרים ואומרים בכל פעם לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה, הדבר הראשון שאומרים הוא מקדש מלך עיר מלוכה קומי לאי מחוד ההפכה רב לך שבת בעמק הבכא, והיינו שמנבאים הן על המקדש והן על המלכות, כי בחורבן המקדש נחרבה גם המלכות, ואח"כ יש בקשה על חזרת המלכות עצמה, התנערי מעפר קומי לבשי בגדי תפארתך עמי על יד בן ישי בית הלחמי.

16

אמר רבי אבהו רבן דחיה מיום שחרב בית המקדש ניסלה נבואה מן הנביאים ויתנה לחבמים אשר חכם לאו נביא הוא רבי קאמר אע"פ שניסלה מן

מקור הברכה

ונמצא שבמזמור הזה את מלפני לכל מה שנקח מאתנו על ידי החורבן, ונחזור ונאמר להחורבן אירע במולאי שבת כי רק בזמן זה הי' שיד, והרי על מולאי שבת נאמר ווי אבדה נפש וביאה דף ע"ז ע"א. והיינו שיש איזה אנחה שכתבה בתורה על מולאי שבת, שאז האדם מפסיד הגשמה יחירה שזכינו לה בשבת, שהוא התוספת הארה והברכה הכפולה של שבת (ע' ילקוט ש"ס רס"א).

ולמעשה כאשר את האלכים לקראת שבת כך את לריכים ללכת, ולכשנחזונו הרי זה מה שחקנו לנו רבוחיט כמה שחקנו לנו לקבל שבת עם המזמור הזה, ובכל חפוצת ישראל מקבלים שבת יחד עם הפלח מהקדש מלך עיר מלוכה וגו' התנערי מעפר קומי וגו' התעוררי התעוררי וגו' שיר דברי כבוד ה' עליך גלה, לא תבושי ולא חכלמי וגו', ימין ושמאל תפרווי וגו'.

לזה את לריכים לחטות, וכך חקנו לנו, לקבל שבת בצפי' ובחפלה לחזרה כל מה שהפסדנו, לחזרת המקדש ולחזרת המלכות ולחזרת הגבוהה ולחזרת הכבוד ולהתגלות והחפסותה של ירושלים, כך נראים הדברים וכך ראוי לקבל על עצמנו הלכה למעשה בזמן שאנו מקבלים שבת לשם לב וללפוח ליצועה.

ישורש הדבר הוא כי השבת נאמח טוללח כל הברכות טולו, וכלשון הזהר שמונח בסידור (פרשת יתרו דף פ"ח ע"א) כל כרכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה חליין, והיינו שהכל נמלא בשבת, וזה שאנו אומרים לקראת שבת לנו ונלכה כי היא מקור הברכה.

29 באנוק ל-1

ואת שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו למה לי מיבעי ליה לכתוביא יבול תיראו אדם ממקדש תלמוד לומר את שבתותי תשמורו ואת מקדשי תיראו אמרה שבידה בשבת ואמרה מרדא במקדש מה שבידה ואמרה בשבת לא משבת אתה מתיירא ולא מצי שהודיר

שבת את מנהקים שכל המעלות יחזור לנו מכח קדושת שבת שהיא מקור הברכה.

ובהמשך את מנהקים ומלפני לקוים היעורים שהוכטחו ע"י הגביאים, ואת אומרים לא תבושי ולא חכלמי וגו', והיינו כמו"ש לא עתה יבוס יעקב ולא עתה פניו יחוונו, כי כראותו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו שמי, והקדישו את קדוש יעקב ואת חלקי ישראל יעריטו.

23 ילקוט שמעוני י"ט"ב רמב"ק קכז

תקג. (פסיקתא רבתי) כתיב (ישעיה סו כג) והיה מדי חדש בחדשו והיאך אפשר שיבא כל בשר בירושלים בכל שבת ובכל חדש, אמר רבי לוי עתידה ירושלים להיות כארץ ישראל וארץ ישראל ככל העולם כלו

24 שיר דברי כבוד ה' עליך

ב"אמר ר' יוחנן עתידה ירושלים שתהא מגעת עד שערי דמשק. שנאמר (ויס"ה ס א) משא דבר ה' בארץ חדרף.

מה מקים ר' יוחנן (ירמיה ל יח) ונבנתה עיר על תלה. כתאנה זו שקצרה מלמשה ורחקה מלמעלה. כך עתידה ירושלים להיות מתרחבת בכל צדדיה וגלילות פאות וננוחות תחתיה. לקים מה שנאמר (ישעיה סו ג) כי ימין ושמאל תפרצי.

25 יחזקאל

יה כהן אמר יהוה הנני שב שבות אהלי יעקוב ומשפנתיו ארחם ונבנתה עיר על-תלה וארמון על-משפטו ישב:

26 יחזקאל

ב הרחיבו מקום אהלך ויריעות משפנותיך יטו אל-תחשכי האריכי מיתריך ויתדתך חוקי: כי-ימין ושמאל תפרצי וזרעך גוים יירש וערים נשמות יושיבו:

27 טובב יקרא

תפח אלא הכי תאנה, כל כרכאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה חליין.

אבינה לאחריהם

הנה השנה זה הדבר היחיד שנשאר
בידו, אבל לכשנחטנו הרי מה
שנשאר בידינו הוא בעלם הכל, דהשנה
נשארה לנו, ואם נכבד אותה ונקבל אותה
כראוי הרי אנו עוסקים בלפניו לישועה. זה
ההערה שחשבתו להעיר, ומי שיקבל את זה
על עצמו מונטח לו שהשנה תאיר לו, ואין
לי בזה שום ספק.

על השבת אף מורא האמורה במקדש "לא
ממקדש אהרן כחירא אלא ממי שהיהודי על
המקדש" ואי זו היא מורא מקדש "לא יכנס
אדם בהר הבית במקלו במנעלו בפוערתו
ובמבק שעל גבי רגליו ולא יעשו קפנדרא
ורקיקה בק"ו ואין לי אלא בזמן שבהמ"ק קיים
בזמן שאין בהמ"ק קיים מען ת"ל "את שבתותי
תשמורו ומקדשי תיראו מה שמירה האמורה
בשבת לעולם אף מורא האמורה במקדש
לעולם

מעלת וסגולת יום השבת

מאיך עלינו לבאר ולהכיר גם כן את מעלתו וסגולתו הגדולה והעצומה
של יום השבת, ובוה נדע איך צריכים לנצל את היום הקדוש הזה.

במדרש תנחומא (בראשית ג) כתוב: כבוד שבת עדיף מאלף תעניות!

ואיתא בזוהר הקדוש (הקדמת תיקוני ה') "בראשית" אותיות "ירא שבת", ובספר
היראים (סימן תו. צח) כתב שכשם שצוה הקב"ה לתת מורא למקדש כך צוה
הקב"ה לתת מורא לשבת, שהרי הוקשו זה לזה דכתיב (ויקרא יט. ל): "את
שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה'". ובספר נתיבות שלום להאדמו"ר
מסלונים זצ"ל ביאר, שהרי בית המקדש הוא מקום שהקב"ה משרה שם
שכינתו "במקום", ושבת היא השראת השכינה "בזמן".

(21)

מורא מקדש

והנה גם האידנא יש דין מורא מקדש כמו
שנפסק להלכה ברמב"ם, ואם כי
המקדש חרב בעוונתנו מ"מ עדיין נחייבו
במוראו ואסור להסיר מאחטו הדינים של
מורא במקדש ח"ו וא"א ליכנס כמנעל
שכנגליו וכדומה, וכמוכן שהיום אסור
ליכנס בכלל מחמת טומאה.

ואמרינן בגמ' (יבמות דף ו' ע"ב)
דילפינן ל"י ממ"ש אח שנתחיי
תשמורו ומקדשי תיראו, דמה שמירת שבת
לעולם אף מורא מקדש לעולם, והייט
דכשם ששמירת שבת אינה חלו"י כשום דבר
ואין שייך בה שום שינויים ואין שום חורבן
יכול לחול על זה, כמו"כ מורא מקדש גם
על זה אין שייך שום חורבן, והייט על מה
שנקרא בלשון הרמב"ם (סופ"ו מה' בית
הבחינה) שקדושת המקדש וירושלים מפני
השכינה ושכינה אינה בטלה.

וגם בזה נאמר שהשנה היא המקור,
דכשם שלא חל ולא שייך שיחול חורבן
על שמירת שבת אף מורא מקדש לעולם,
והבונה בזה דהמקור של מורא מקדש מפני
שהשכינה אינה בטילה ח"ו הוא השנה.